Cicatrici

Aldivan Teixeira Torres

Cicatrici

Aldivan Teixeira Torres

"Cicatrici"

Aldivan Teixeira Torres

De: Aldivan Teixeira Torres

©2018-Aldivan Teixeira Torres

Toate drepturile rezervate.

E-mail: aldivanvid@hotmail.com

Traducător Portugheză - Engleză: Jose Osorio

Traducător Engleză - Română: Nicoleta Nagy

Această carte, inclusiv toate componentele ei, este protejată de dreptul de autor și nu poate fi copiată, vândută sau transferată fără permisiunea autorului.

Despre autor: Aldivan Teixeira Torres, născut în Arcoverde, Brazilia, a scris seriile „Clarvăzătorul” și „Fiii lumini”, poezie și scenarii. Cariera sa literară a început la sfârșitul anului 2011 când a publicat primul său roman de dragoste „Forțe Opuse - Misterul Peșterii”. După o pauză neprevăzută și-a reluat pasiunea de a scrie în a doua jumătate a anului 2013. De atunci a scris fără întrerupere. Speră să contribuie prin lucrările sale culturilor Pernambuco și Braziliene și să stârnească plăcerea de a citi în cei care nu au încă această deprindere. Mottoul lui este „Pentru literatură, egalitate, fraternitate, dreptate, demnitate și onoarea ființei umane pentru totdeauna”.

Sumar

"Cicatrici"

Dedicații și Mulțumiri

Introducere

Capitolul 1 Întoarcerea

Capitolul 2 Drumul spre Catimbau

Capitolul 3 Traseul piatra câinelui și turnurile

Capitolul 4 Poteca Peșterii

Capitolul 5 Poteca Tradiției

Capitolul 6 Poteca Prin Caatinga

Capitolul 7 Poteca Caianei

Capitolul 8 Poteca Micului Munte

Capitolul 9 Poteca Canionului

Capitolul 10 Traseul Marelui Zid

Dedicații şi Mulțumiri

Dedic această lucrare tuturor celor care trăiesc viaţa în cel mai bun mod posibil. Cu toții avem parte de nenorociri, cădem în suferință, păcătuim, ne luptăm, ne dăm bătuți sau continuăm. Ceea ce ne deosebește unii de alţii este modul în care le confruntăm. Viaţa trebuie trăită oricum, și dacă tot suntem pe această navă numită Pământ, haideți să o transformăm într-o experiență de reflecție, plăcere și vindecare. Trebuie să ne vindecăm inevitabilele „Cicatrici".

Mulțumesc tatălui meu spiritual, familiei, prietenilor, colegilor de servici, cunoscuților, rudelor, vecinilor, compatrioților, iubiților mei cititori și tuturor celor care încurajează cititul. Haideți să facem țara carnavalului și a fotbalului și o țară de cultură. Haideți să apreciem literatura braziliană atât de plină de talent.

„Eliberează-mă, oh Doamne, repede, Doamne, ajută-mă! Fă ca cei care încercă să-mi ia viaţa să se rușineze şi frustreze. Fă ca cei care îmi doresc ghinionul, să se retragă cu uimire. Să se retragă, plini de ruşine cei care spun: Oh! Oh! Fă ca toți cei care te caută să se bucure și să fie fericiți; și cei care își doresc mântuirea să repete neîncetat: Dumnezeu este mare! Cât despre mine, sărac şi nevoiaș, vino repede, oh Doamne! Tu ești ajutorul meu, Mântuitorul meu, Doamne, nu întârzia!"

(Psalmul 70(69)

Introducere

„Cicatrici” este o carte destinată tuturor muritorilor. Pe durata aventurii, este posibil să vă regăsiți în dificultăţile caracterelor și să vă schimbați direcţia vieții prin intermediul lecțiilor lor.

Sper să puteţi reflecta și să vă reîncepeți viața cu adevărat. Pentru că nu trebuie să permitem „Cicatricilor” și temerilor să preia controlul existenței noastre, dar să avem o atitudine pro activă în viață. Savurați lectura şi sper din tot sufletul că veţi beneficia foarte mult de ea.

Capitolul 1 Întoarcerea

Clarvăzătorul s-a întors. După o lungă și intensă călătorie alături de arhangheli, Renato și treisprezece persoane incredibile, este din nou acasă. Încetul cu încetul, își reia rutina normală: lucrul la serviciile publice, călătoriile constantele în și afară din oraș, legătura cu familia, vecinii şi cititorii. Pentru a scrie are nevoie de dedicație, promovare, persistentă şi multă credință. Într-un final, este complet cufundat într-un persistent „Eu sunt” zi de zi. Cu toate acestea, este conștient că poate progresa și mai mult așa că decide să continue.

Într-una din zile ceva important se întâmplă.

Clarvăzătorul era în Arcoverde, aproape de cartierul de afaceri, când a fost abordat de un om aparent în nevoie. I-a spus că e din Sertania - PE și că mama lui este grav bolnavă la spital regional al orașului. Nu avea bani nici să aibă grijă de ea și nici măcar să ceară ajutor de la rudele de acasă. I-a cerut ajutor în numele Domnului, căci nu avea nici speranţă nici mântuire.

Din milă pentru dificultatea omului și atins până în adâncul sufletului de situația lui, Aldivan a decis să-l ajute. A scos câteva bancnote din portofel și i le-a dat spunând: „Du-te și-ți ajută mama, cumpără mâncare și du-te acasă.” Zâmbind, omul a pus banii în buzunar, fără măcar să mulțumească și a dispărut în mulțime. Aldivan a rămas acolo singur.

Amuzant este ceea ce s-a întâmplat după aceea. După fapta bună, a continuat să meargă de-a lungul bulevardului principal al orașului, colonel Antonio Japiassu, și după cinci minute, ceva spectacular i s-a întâmplat. I-a zărit pe cei doi maeștrii și buni prieteni din aventura anterioară a seriei „Fiii luminii”. Cu rucsacii în spate mâncau un sandwich de la magazinul din colţ. S-a apropiat și înainte de a îi putea surprinde l-au observat. Salutări și îmbrățișări au urmat. Bucuria reuniunii era evidentă. Inevitabil, conversaţia începu:

Aldivan, care avea hainele șifonate, părul ciufulit și ochelari de soare se îndepărtează de ei și dă un telefon. Îi cere permisiunea șefului să-și ia liber, pretinzând o mare urgență. Impresionat, șeful îi dă permisiunea. După care, își sună familia pentru a-i informa cu privire la o călătorie de lucru, subliniind că va fi pe o durată nedeterminată de timp. În ciuda uimirii familia îl crede. Bine. Acum este liber să își îndeplinească misiunea, să ajute o persoană să-și restabilească visele profunde. „Clarvăzătorul” era din nou în acțiune, de data aceasta cu prietenii săi italieni Emanuel și Messias din seria „Fiii luminii”.

Odată terminate telefoanele se întoarce la prietenii lui şi cu toții pleacă spre destinația menţionată. Cei trei merg pe bulevard, cotesc, trec de catedrala izbăvirii, un supermarket, trec prin cartierul de afaceri al orașului și mai cotesc odată. Stația centrală din Arcoverde, capitala văgăunei Pernanbuce, era acum la aproximativ o sută de metri în fața lor.

Stimații noștri prieteni parcurg această ultimă parte cu entuziasm și dedicație. În acest moment, sentimentul predominant este unul de

anxietate, nervozitate, dorinţă de noi aventuri, frica de necunoscut și de imprevizibil. Ca prin minune, părăseau rutina zilnică, care pentru fiul lui Dumnezeu consta de fapt în deplasarea între muncă și casă, iar pentru ceilalți viața liniştită în Jeritacó-Ibimirim - PE, un sat pierdut într-o văgăună din Nord-Est, caracterizată de o secetă constantă şi uitată de majoritatea autorităților.

Ajunși la destinație, se duc în stația autobuzului de Buíque. Localitatea este aproape și industria și comerțul ei sunt strâns legate de Arcoverde așadar mișcarea de oameni este constantă la orice oră. Așa că nu așteptară prea mult și vehiculul (o fiară argintie de douăsprezece locuri) parcă.

Odată plecat, vehiculul ajunge rapid în centrul orașului, Saint Christopher și alte cartiere. După ce ajung la a treia rampă a orașului, traversează autostrada BR 232 și ajung pe cealaltă parte la autostrada PE 270. Pe parcursul drumului, profită să se relaxeze și reflectă la ultimele evenimente.

Din punctul de vedere al clarvăzătorului, era clar o aventură cu apostolii în care va descoperi o parte frumoasă a statului. Va predica despre Tatăl său și îi va învăța cum să-și trezească „Eul” interior. Fiii luminii, Messias Escapuleto, tatăl, și Emanuel Melkin Escapuleto, fiul, plănuiau de mult o reuniune cu iubitul lor maestru fără ca el să bănuiască. După cum se spune, totul la timpul său.

Acum, iată-i, cei trei reuniți, nerăbdători să se întâlnească cu cineva care avea nevoie de ajutor. În cazul fiului lui Dumnezeu, el deja ajutase multe persoane: Christine, Claudio, Clodoaldo, Phillipe

Andrews, agricultorul, fetița umilă pe care o cunoscuse la serviciile sociale, cerșetorul și mulți alţii. Fiecare dintre ei avea o poveste tragică și au fost mângâiați în braţele lui. El va repeta mereu acest gest.

Acesta era minunatul fiu al lui Dumnezeu, un om bun, umil, demn, calm, credincios, capabil, un vizionar fără pre-concepții sau discriminări. Împreună cu tovarășii săi de aventură, fiii luminii, sperau să transforme multe vieți.

Își continuară traseul pe autostrada PE 270, cu această siguranță în minte. Au trecut prin multe locuri, sate, marea majoritate gri. Buíque, este un județ enorm cu multe minuni naturale.

Un loc perfect pentru o aventură. Această nouă etapă cu siguranță va fi plină de surprize, surprize pe care Emanuel și Messias intenționau să le poarte mereu în suflet. Să vedem ce se întâmplă.

După un timp, călătoria se termină și imediat ce au intrat în oraș au cerut să coboare. Au plătit șoferul, s-au dat jos și au intrat în orașul calm.
S-au oprit în fața ușii casei a treia pe partea dreaptă a primei străzi. O casă contemporană, de mărime medie, cu o cameră de zi, doua dormitoare, baie și bucătărie.

Bat la ușă ușor și aud sunetul pașilor apropiindu-se. Ușa se deschide și apare un bărbat înalt, slăbuț, de aproximativ patruzeci de ani, cu

părul negru, ochi căprui și caracteristicile unei frumuseți medii. Își întâmpină prietenii cu un zâmbet, îi aruncă clarvăzătorului o privire suspicioasă, și spuse:

Acceptând invitația, cei trei au intrat în umila reședință, Și s-au așezat pe canapeaua din camera de zi, care era prima cameră. Deasupra canapelei atârna tabloul unei oi, iar pe partea dreaptă era un raft de metal simplu cu un televizor și un radio cu baterii. Începură o conversație relaxată.

Tadeu a rămas stupefiat.

Cu timpului, datorită eșecurilor constante își pierduse complet încrederea în Dumnezeu și oameni. Cu toate acestea, avea încredere absolută în prietenii lui Emanuel și Mesia, și dacă ei îl aduseseră cu siguranță aveau un motiv întemeiat. Cine știe dacă un mare miracol era posibil sau nu?

Au mers în dormitor şi au pregătit tot ceea ce era necesar pentru călătorie. Haine, un cort gonflabil, cărți, un radio, loțiune de soare, un ceas și mâncare. După care, au pregătit masa de prânz. Au împărțit sarcinile: Aldivan și Tadeu au pregătit ingredientele, iar Messias și Emanuel au gătit. Două ore mai târziu efortul colectiv a rezultat în bucate delicioase. Se așezară la masa micuță și începură să mănânce, alternând tăcerea cu mici conversații. Atmosfera este plăcută și deschide noi perspective în inimile celor patru.

Treizeci de minute mai târziu, termină de mâncat, și se ocupă de ultimele detalii ale excursiei. În sfârșit sunt gata și ies din casă. Către noi provocări!

Merg câteva sute de metri, traversează centrul și se opresc în piața principală. Tadeu Barbosa cunoaște orașul foarte bine și deja a contactat un șofer de taxi de încredere, care era oprit cu Fiatul lui Uno pe partea dreaptă a pieței.

Intrară în mașină. Șoferul se suii și el și începu călătoria. Catimbau desigur le rezerva mari surprize. Să mergem cu ei, cititori!

Capitolul 2 Drumul spre Catimbau

Începe o călătorie care promite multe emoții. Ies de pe drumul asfaltat și intră pe un drum de țară plin de hârtoape. În afară de asta totul este grozav: aerul curat, munții, fermele, rocile și pădurea faceau acest loc unic. Fără îndoială, unul dintre cele mai frumoase locuri din lume.

Starea mentală a prietenilor noștri oscila de la entuziasm la nervozitate. Ce pregătea fiul lui Dumnezeu pentru ei? Ce planuri avea cu excursia la Catimbau? Misterul părea imens. Cu toate acestea, nu aveau curajul să-l întrebe. Preferau să trăiască magia fiecărui moment, ca și cum ar fi fost ultimul, nădăjduind că în timp vor avea toate răspunsurile necesare. Cel puțin așa sperau.

Au avansat într-un ritm constant, și pe la jumătatea drumului, au rugat șoferul să se oprească ca să facă câteva fotografii. Obiectivul era să păstreze aceste amintiri pentru a le arăta familiei, copiilor, nepoților și strănepoților. În cele din urmă, vor fi mândri să spună: Am fost aici pentru un scurt timp.

Zece minute mai târziu, s-au întors la mașină și și-au continuat călătoria. Șoferul mării viteza acum că drum era mai bun. Au făcut ultimii șase kilometri în doar zece minute și au ajuns la Catimbau, un cătun pierdut în imensul și sălbaticul Pernanbuco. Taxiul îi lasă la

asociația locală de ghizi, unde angajară unul pentru a-i călăuzi în parc. Își iau la revedere de la Fabricio, păstrându-i numărul de telefon pentru a-l putea contacta mai târziu.

Discută cu ghidul și planifică itinerariul și închiriază un camion mic cu care să meargă până la intrarea în parc. Totul este gata. Ghidul, care va fi și șoferul este Paulo Lacerda. Extazul își atinge apogeul iar turiștii sunt uimiți chiar și înainte de a ajunge la sanctuarul ecologic.

Ajungând la punctul cel mai apropiat până la care se poate conduce, pornesc energici pe jos. Merg pe o potecă îngustă, plină de obstacole: urcușuri și coborâșuri dificile, spini și ghimpi periculoși ai teritoriului numit "Chapadão".

După aproximativ două ore de mers, se opresc și eliberează terenul într-o poiană pentru a pune cortul și a se odihni un timp. Mai târziu, caută lemne, fac focul și încep să pregătească o cină simplă, supă de ceapă. Direct sau indirect, se implică cu toți în proces și de îndată ce mâncarea e gata, se hrănesc cu entuziasm. Nu sunt tocmai comozi, dar nimeni nu se plânge. Catimbau le servește ca o eliberare a frustrărilor personale, și le oferă oportunitatea de a ieși din rutina lor monotonă. Faptul că se aflau acolo, în mijlocul pădurii, în sânul mamei naturi, era mai minunat decât dacă ar fi câștigat un premiu. Era un privilegiu pe care nu mulți îl aveau.

Odată ce terminară de mâncat, clarvăzătorul se ridică și începu să vorbească:

Cu cât noaptea progresa cu atât şi frigul creştea. Exploratorii se adunară în jurul focului să se încălzească și să mai vorbească puțin. Acolo, pe acea bucățică de pământ, fiecare profită să absoarbă învățăturile mamei pământ și ale fiului lui Dumnezeu. Cel mai grav caz era al lui Tadeu, care avea „cicatrici” adânci, care încă nu se vindecaseră, dar nu era o excepție. Și Messias Escapuleto, Emanuel Melkin Escapuleto, Paulo Lacerda și chiar maestrul luminii însuși suferiseră în viață. Singura diferență era că cel din urmă, a fost capabil de a o depăși și de a-și continua viața. „Clarvăzătorul” era un caz rar dispus să învețe și să-și asculte superiorii, subordonații și prietenii. Asta servea drept un exemplu foarte important pentru omenire în general.

Pe lângă scopul de a învăța şi de a fi o aventură, călătoria aceasta era o mare oportunitate de a ieși din monotonia vieţii. De câte ori nu ne-am plictisit sau nu am intrat într-o depresie profundă pentru simplul fapt că repetăm aceeași rutină? De fiecare dată când ajungem în acest punct, cel mai bun lucru pe care îl putem face este să facem o schimbare drastică: să vorbim, să ne plimbăm, să învățăm lucruri noi, să ne uităm la televizor, să mergem la cinematograf, să citim o carte, sunt doar câteva din lucrurile pe care le putem face pentru a ne schimba rutina. Creierul nostru are nevoie de fluctuație constantă între diversele activități plăcute ale vieții. Conștienți de acest lucru, ei profită și se bucură de restul serii în cel mai bun mod posibil. Mai târziu, fac un program de rotație pentru a face de pază cu atâtea animale sălbatice. Funcționează în felul următor: unul rămâne de veghe pe o anumită perioadă de timp, ceilalți dorm, și fac cu rândul.

Totul era clar. La orele douăzeci și două, patru se duc la culcare și unul rămâne de veghe. Două ore mai târziu, următorul îl înlocuiește și așa mai departe. Singurul exclus de la această sarcină este liderul grupului. Din motive evidente, el trebuie să fie odihnit pentru a face față următoarelor zile în pădure. Deci, noaptea și zorii au trecut și în cele din urmă este dimineață.

Capitolul 3 Traseul Piatra Câinelui și Turnurile

Turiștii noștri se trezesc foarte devreme și ies din cort întinzându-se. Următorul pas este să facă focul și să pregătească micul dejun, cartofi dulci și o oală de cafea tradițională.

Încep să mănânce iar soarele începe să strălucească din ce în ce mai puternic. Era o zi perfectă pentru o nouă aventură și noi descoperiri. Dar, din păcate îndoielile și grijile continuau să persiste și să le invadeze mințile. Care era oare planul fiul lui Dumnezeu de i-a adus în acel capăt al lumii?

Oricare ar fi fost, aveau încredere deplină în înțelepciunea, dragostea și dăruirea lui. Cu siguranță vor fi lucruri bune. Deși nu știau ce le rezervă viitorul, au profitat cele douăzeci de minute cât a durat micul dejun și au conversat, după care au început să se pregătească de călătorie. Urma traseul piatra câinelui, Lapiás și traseul turnurilor.

Au desfăcut cortul, au împachetat rucsacii și au pornit în după ghid. Sunt pe o potecă îngustă și greu accesibilă îndepărtându-se de Chapadão. La scurt timp sunt pe traseul pietrei câinelui.

Continuă printre obstacolele naturale ale pădurii și admiră peisajul de munte și în sfârșit ajung la primul punct turistic. Este vorba de un

deal de mărime medie, înconjurat de un tip de tufiș specific zonei. Fac fotografii acestui simbol sălbatic important, care în trecutul îndepărtat a asistat la dezvoltarea populației native, indienii. O perioadă de lupte, descoperiri, decepție și cruzime.

Cinci minute mai târziu, pornesc mai departe în căutarea unui alt loc care să ia respirația. Continuă motivați și plini de voie bună, într-un ritm moderat. Într-adevăr, clarvăzătorul a avut o idee excelentă să îi ducă acolo. Următoarea atracție a călătoriei este un deal pietros, un set de stânci ascuțite răspândite printre vegetație. Acum erau pe partea de vest în fața unui deal pietros, în timp ce pe partea dreaptă aveau o priveliște verde măreață și pe partea stângă muntele în sine. Fac o scurtă pauză să se hidrateze și să se odihnească. Era încă mult teren de descoperit, așa că, la scurt timp, pornesc din nou la drum. Poteca i-a dus într-un alt loc important: o formațiune geologică interesantă, sculptată de natură, înaltă, alunecoasă, deformată și cu urme de picturi. Era unul dintre puținele monumente ale parcului care păstra urmele civilizației antice. Prietenii noștri se fotografiază în fața ei apreciindu-i frumusețea deosebită. Cât de minunat era peisajul în nord! Uimirea le este atât de mare încât nu le vine să creadă că sunt acolo, savurând acest moment frapant capabil să-i poarte spre introspecție și să le vindece cele mai rele maladii. Binecuvântat fie fiul lui Dumnezeu!

Inspirați de tot ceea ce au văzut până acum, își reiau călătoria, cu și mai multă convingere, fericiți și plini de voință. Plimbarea chiar avea efect asupra sufletelor lor suferinde. Cui i-o datorau? În primul rând, lui Dumnezeu, fiului Lui și soartei care i-a ajutat puțin. Totul indica soluționarea problemele lor puțin câte puțin.

Mergând mai departe în pădure, ghidul îi duce la un loc aparte: se află pe marginea canionului şi cei mai curajoși se aşează pe marginea lui.

Dacă întâmplător ar fi alunecat, nu ar mai rămâne nimic din trupurile lor de muritori, așa erau de sus. Incredibilă lucrare a naturii. Schimbă impresii, fac poze, se odihnesc puțin pe stâncă și studiază mediul înconjurător. Vegetația de tufișuri tipice zonei, abundă de o mare varietate de specimene de bromelia și cactuși. Iar în ceea ce privește fauna, există cel puțin 150 de specii, ca de exemplu sticletele, Maria-Macambira, ciocănitoarea, șopârla de piatră și șopârla Kluge printre altele.

După douăzeci de minute, spun la revedere acestui peisaj și continuă în căutarea ultimei atracții a zilei. Pe traseul întortocheat, prietenii noștri se confruntă cu soarele arzător, praful, pietrele ascuțite, spini, oboseală, și pericolul constant de a întâlni animale veninoase sau sălbatice. Dar, cu siguranță se merită.

Un pic mai departe, văd ultimul peisaj minunat al zilei: un set armonios și omogenic de falii naturale răspândite pe câmpia imediat de sub munte. Aliniate, dealurile arătau ca niște piese de șah pe placa imensă, care este planeta Pământ. Jucătorii ar fi Dumnezeu și soarta, iar celelalte piese oamenii, în marea lor majoritate depravați. La fel ca în joc, viața ar progresa în conformitate cu mișcările celor responsabili, și dacă ar fi înțelepți totul ar fi bine în cele din urmă. Era ceea la ce se așteptau.

Era ora unsprezece și de comun acord au decis să-și facă tabăra acolo ca să poată admira faliile. Au pus cortul, au procurat lemne din pădure și au aprins un foc mic.

Obiectivul era să pregătească prânzul. Ca de obicei, toată lumea a contribuit și o oră și jumătate mai târziu, mâncarea a fost gata. Încep să se servească și să savureze orezul și fasolea tropeiro. Timp de aproximativ treizeci de minute, au alternat momentele de tăcere cu schimbul de informații importante. În sfârșit spală vasele și sting focul. Curând după, formează un cerc și „Stăpânul luminii” se ridică și începe să vorbească:

Ascultând comanda clarvăzătorului conversația a fost luată drept încheiată și tăcerea a planat peste ei. Pentru restul după-amiezii și serii, au desfășurat mai multe activități: s-au odihnit în cort, au mers prin împrejurimi, au asculta muzică la radioul cu baterii, au făcut planuri de viitor, au pregătit cina, au studiat stelele, au vorbit, și au dormit. Ziua următoare, cu siguranță va aduce alte evenimente noi, în acea junglă sălbatică și intrigantă. Noapte bună tuturor.

Capitolul 4 Poteca Peșterii

Este dimineața devreme în paradisul Catimbau și soarele strălucitor înlesnește trezirea aventurierilor. Unul câte unul, se ridică de pe solul tare şi arid, se întind și încep să pregătească micul dejun. Emanuel, Messias și Paulo se duc să procure lemne pentru foc și odată ce focul este aprins, lasă gătitul pe mâna șefilor Aldivan Teixeira și Tadeu Barbosa. Ambii sunt experți culinari. Lui Aldivan îi plăcea să gătească în timpul liber, iar Tadeu a fost forțat de circumstanțe să se îngrijească singur, de la o vârstă fragedă.

Deoarece pădurea nu oferea multe opțiuni, meniul zilei era biscuiți crocanți și ouă prăjite. Dar, niciunul nu se plânge și odată ce e gata se bucură de mâncare. Fac conversaţie și legătura dintre ei se mai consolidează o bucată. Împreună, formau grupul „Fiii luminii”, o altă serie importantă a lui Aldivan.

Dintr-o dată conversația se opri și își continuară micul dejun. Trec câteva minute și fiul lui Dumnezeu vorbește din nou, trecându-și mâna prin păr și barba acum crescută.

Demontară cortul și își împachetară rucsaci pentru a continua aventura. Să mergem!

Armonia domnea între ei, în ciuda anxietății, grijilor și incertitudinii. Ce urma? Ce plan avea Dumnezeu pentru ei? Aldivan li se părea încă un mare mister. Ceea ce știau despre el era că era un om tânăr simplu, fermier din Pernambuco și că a fost transformat de puterea spiritului. Fața lui purta semnul divin de încredere, bunătate, generozitate și compasiune. Indiferent de cine era într-adevăr, era fără nici o îndoială o ființă specială menită să schimbe viața multor persoane. Merita titlul de Fiu al lui Dumnezeu, pentru că viaţa lui era o dovadă tangibilă a acțiunilor lui împreună cu Tatăl.

Totul este pregătit și cu ghidul înainte pornesc spre o altă aventură intrigantă: Peștera interzisă din Catimbau. De la turn pornesc pe un traseu din apropiere care îi va duce la destinație. Datorită scurtăturilor cunoscute de Paulo, după jumătate de oră de efort ajung pe vârful muntelui. De aici, în mai puțin de patru ore, vor avea acces la intrarea în peșteră.

Încep coborârea pe o potecă abruptă și improvizată, deoarece era o zonă puțin cunoscută și vizitată. Cu prăpăstii pe ambele părți, prietenii noștri se străduiesc să nu alunece pe dealul abrupt. Orice greșeală ar fi fost fatală. Merg o oră, două, trei şi puțin mai târziu, pot vedea intrarea peșterii. Adrenalina şi entuziasmul sunt maxime. Sunt pe punctul de a intra în una dintre cele mai periculoase peșteri, habitat al aproximativ patruzeci de specii de lilieci, șerpi și alte animale veninoase.

Încă câțiva pași și intră în zona de pericol. Este întunecat și mistic. Momentan înmărmuriți, își caută curajul de a intra.

Este o mare provocare dar prietenii noștri sunt viteji. Ținându-se de mână, formează un șir și intră unul câte unul în peșteră. Cu ajutorul unei torțe, inițial văd tavanul jos al peșterii. Merg pe lângă peretele peșterii deoarece este o mare prăpastie de cealaltă parte și cu expertiza lui Paulo Lacerda, trec cu bine de această porțiune.

În următoarea porțiune tavanul peșterii este mai înalt dar proximitatea față de lilieci creează o atmosferă tensionată. Trebuie să meargă cu mare grija pentru a nu-i deranja sau perturba. Clarvăzătorul recită o rugăciune într-o limbă necunoscută și reușește să-și relaxeze puțin prietenii.

Petrec aici aproximativ cinci minute apoi se îndreaptă spre ieșire. Cu mare grijă părăsesc această porțiune, intră în prima și ajung la ieșire fără probleme. Lăsând peșteră în urmă, își fac tabăra, adună lemne, fac focul și încep să pregătească prânzul. Două ore mai târziu masa este pregătită. Mănâncă și se odihnesc. Restul zilei și serii și-l petrec planificând următorul traseu, pregătind și luând cina, plimbându-se prin împrejurimi, admirând cerul înstelat și vorbind ore în șir. Principalele puncte ale conversației:

Conversația a continuat un timp pe diverse subiecte. După care, epuizați s-au dus la culcare. A doua zi urma un nou traseu în locul fermecat. Ne vedem în capitolul următor.

Capitolul 5 Poteca Tradiției

Noaptea a trecut repede, au venit zorii și dimineața. Mulțumim lui Dumnezeu, nu s-a întâmplat nimic, pentru că unul dintre ei a stat de veghe toată noaptea. Lucru extrem de necesar deoarece locul era plin de animale sălbatice și veninoase, deoarece era un parc natural protejat prin lege, lucru rar pentru această regiune. În rest, natura a fost distrusă de explozia populației care a necesitat resursele naturale.

Unul câte unul prietenii noștri s-au ridicat și au început să se organizeze. Messias Escapuleto, Paulo Lacerda și Tadeu Barbosa au plecat să adune lemne de foc din pădure iar fiul lui Dumnezeu și salvatorul său, Emanuel Melkin au început să curețe zona din jurul cortului. Cei doi conversează.

Ceilalți aventurieri au revenit din pădure și conversația a fost întreruptă. Acum că aveau lemne au aprins focul și Aldivan și Emanuel au început să pregătească omleta pentru micul dejun și bineînțeles cafeaua, care era nelipsită. În câteva minute totul a fost gata și au început să mănânce. În afară de zgomotul pădurii, domnește liniștea.

Își savurează mâncarea acompaniați de cântecul păsărilor și panorama splendidă a parcului înconjurat de munți, cu vegetație tipică zonei și o faună abundentă.

Era un moment special și demn de amintit: clarvăzătorul cu rolul de călăuzire, de a cunoaște oameni noi și de a fi reunit cu prieteni importanți, ghidul Paulo Lacerda de a satisface diverse personalități prin plăcutul său servici, Tadeu Barbosa, problematicul, spera un viitor mai bun, Messias de a experimenta rolul de ucenic, Emanuel să se reunească cu protejatul lui. Într-adevăr, totul mergea bine și părea că se vor produce schimbări bune, datorită atitudinii emblematice și a sfaturilor fiului lui Dumnezeu.

Împreună, echipa seriei fiii luminii era un grup coerent și pregătit pentru mari călătorii. Catimbau, locația principală a celei de a doua saga, nu fusese ales la întâmplare. Era un loc sacru pe care clarvăzătorul avusese plăcerea de a-l vizita cu ceva timp în urmă și care lăsase o impresie în mintea, inima şi memoria lui. Să își aducă prietenii în acest loc era ca și când i-ar fi adus în propria casă și să-i primească cu inima deschisă, la fel cum și Tatăl face cu toată lumea. De aici măreția și harul Său.

De îndată ce au terminat micul dejun, s-au adunat și ghidul le-a dat noile instrucțiuni. Pornind mai departe, Paulo îi conduce pe traseul îngust și periculos al muntelui cu prăpăstii pe ambele părți. Drumul a durat aproape patru oră până când în sfârșit au ajuns la o răscruce și au urmat o nouă direcție.

Luând-o la dreapta, au intrat într-o zonă cu formațiuni de roci, păduri și în cele din urmă lanțul muntos. Își pun cortul chiar acolo, printre formațiunile geografice, aprind focul, gătesc orez și fasole pentru masa de prânz și când totul este gata își hrănesc trupurile în nevoie. Treizeci de minute mai târziu termină și sunt pregătiți pentru

discuția zilei.

Ei ascultară comanda liderului și și-au împărțit activitățile. Aldivan, Messias și Paulo discută următorii pași ai călătoriei. Emanuel și Tadeu s-au dus la o plimbare și să adune lemne pentru foc. La întoarcere, se adună din nou împreună, pregătesc focul și se odihnesc. Mai târziu, gătesc, iau cina și petrec restul serii în cort, deoarece temperatura era foarte scăzută.

Seara târziu încercă să doarmă inundați de un val de emoții. Ce îi mai aștepta? Citiți în continuare.

Capitolul 6 Poteca Prin Caatinga

Făcând cu rândul de pază, ca întotdeauna, aventurierii noștri petrec noaptea în sanctuar. Era necesară o reflecție profundă asupra tot ceea ce realizaseră până atunci: de la întâlnirea în Arcoverde până la parcul din Buíque, evoluaseră deja foarte mult și responsabilul era Tatăl Dumnezeu. Pe lângă faptul că învățau să trăiască cu provocare gigantică care era propria lor durere, învățau să coexiste cu locul, natura sălbatică a Caatingei care se răspândea în toate direcțiile. A fost o alternativă minunată, plimbarea în parc, iar deciziile ulterioare cu siguranță nu vor fi catastrofale. Dimpotrivă, erau extrem de necesare, lucru clar subliniat de fiul lui Dumnezeu.

Grupul realizează că dorințele lor încep să capete formă și să devină realitate când se trezesc cu acea frumoasă panoramă sălbatică: la nord, se poate vedea măreția muntelui Catimbau; la sud, micuțul sat cu același nume; la vest, jungla care se întinde pe kilometri; în est, canionul dintre munți, o vale, care în trecutul îndepărtat a găzduit un braţ al mării și în mijloc soarele strălucitor. Panorama este pur și simplu spectaculoasă și se întreabă dacă sunt într-adevăr pe Pământ sau într-un paradis din a șaptea dimensiune.

Totul este într-adevăr fantastic: oamenii, natura și provocarea în sine. Plini de voie bună, aventurierii noștri ies devreme din cort, aprind focul cu lemnele rămase, fierb niște ouă și mănâncă. Conversează în timp ce mănâncă.

Toată lumea a urmat porunca liderului. Își pun haine groase și se dau cu loțiune de soare. După care, desfac cortul și încep să se îndepărteze de faliile naturale. Merg înspre dreapta și intră în pădurea deasă pe un traseu foarte îngust. Periculoasa potecă a Caatingei începe aici.

În acest moment, sentimentul este de comuniune și pace, în ciuda dificultăților. Sunt o echipă minunată, fiii luminii, comandați de Tatăl, reprezentat de clarvăzător. Fiul lui Dumnezeu a avut încrederea și credința necesară a slujitorilor săi pentru a acționa. Merg pe traseul îngust aproximativ un kilometru, după care se opresc să se odihnească. În cele cinci minute de odihnă beau apă și ascultă instrucțiunile ghidului. După acest interval, pornesc din nou la drum.

Fac la stânga și intră pe un traseu și mai îngust. Pe măsură ce avansează, sunt loviți de crengi și spini sfâșietori. Apoi, ghidul începe să folosească o macetă și situația se îmbunătățește puțin. Un kilometru mai târziu trec printr-o pădure de pomi fructiferi și profită să se bucure de ele și să se dea lulea pe copaci. Această activitate îi poartă în lumea copilăriei. La scurt timp continuă hotărâți traseul.

Avansează rapid și ajung la punctul central al traseului prin Caatinga, un luminiș mare la poalele impunătorului munte. Hotărăsc să rămână aici. Pun cortul, adună lemne și încep să gătească prânzul. Meniul zilei este tradiționalul orez și fasole acompaniat de carne de pasări vânate în pădure. Pregătirea durează aproximativ o oră și jumătate, după care mănâncă în tăcere. În acest loc verde imens, cea mai

importantă era interacțiunea dintre ei, în ciuda pericolului și incertitudinii constante. Călătoria se meritase cu siguranță.

Au terminat și clarvăzătorul s-a așezat în mijlocul lor și a început să vorbească, inițiind dezbaterea zilei.

Discuția se încheie și fiecare se ocupă de responsabilitățile lui față de grup, pentru restul după-amiezii și a serii. La sfârșitul zilei, se odihnesc cu gândesc la traseul următor.

Capitolul 7 Poteca Caianei

Începe o nouă zi în frumosul parc Catimbau. Aventurierii noștri se trezesc în zorii zilei și ies din cortul improvizat. Ca de obicei, pregătesc masa de dimineață și o savurează cu plăcere. Momentul necesită liniște și concentrare mare din partea lor deoarece îi așteaptă o marea provocare pe traseul următor.

În timpul micului dejun se privesc cu complicitate ca și când se cunoșteau de secole. Echipa seriei fiii luminii era mai puternică ca oricând. Emanuel rupe tăcerea.

Conversația se termină acolo și prietenii rezumă micul dejun cu omletă și fructe tropicale. La scurt timp încep să își adune lucrurile și să demonteze cortul. În sfârșit ies din poiană și se îndreaptă spre traseu.

De-a lungul îngustei poteci au parte de mai multe surprize: aproape calcă pe un șarpe, se întâlnesc cu un alt grup de aventurieri, iar unii dintre ei au probleme cu stomacul și trebuie să se oprească pentru o vreme. Eventual ajung la o bifurcație. Au trecut deja două ore de când au pornit pe acest traseu.

Au intrat deja în Caiana și sunt plini de voie bună în ciuda dificultăților impuse de pădure. După opt sute de metri, ajung la primul peisaj notabil: trei crevase create de natură în stâncă, de-a lungul mileniului, înconjurate de vegetație și muntele impunător la nord-est. Răsărind din pădurea sălbatică, formațiunile geologice au forma unei nave, unui pahar şi un turn.

Vizitatorii sunt muți pentru câteva momente la vederea acestei minuni a naturii. Se simt mici în fața misterului, vieții și naturii create de Tatăl lui Aldivan. Vorbind de el, motivul pentru care i-a adus aici a fost exact acest lucru: pentru a le arăta simplitatea și măreția naturii în afară de faptul că dorea să îi ajute să-și vindece rănile prin perspectiva și inteligență lui. Strategia părea să funcționeze.

Puțin mai târziu, sunt forțați să continue pentru că este deja târziu. Avansează cu ușurință datorită expertizei ghidului. Și, următorul peisaj eliberator apare: un grup de pietre decorate cu picturi, reprezentând un tigru, o pasăre mâncând fructe și figura unui om. Se simt onorați de a se afla în fața vestigiilor de milioane de ani ale strămoșilor, complet conservate pe piatră. Atingând delicat picturile, își imaginează viața și cultura lor și planeta în acea epocă. Sunt pur și simplu uimitoare.

La scurt timp, încep să meargă din nou în căutare de noi aventuri. Era un adevărat miracol că se aflau acolo având în vedere dificultățile confruntate. După șase sute de metri ajung la altă operă de artă a naturii: un munte triunghiular, cu numeroase muchii, cauzate probabil de expunerea la ploaie și soare. Este situat în centrul câmpiei. Prietenii noștri fac câteva fotografii și se odihnesc o perioadă, timp în care ghidul le oferă mai multe informații. După

acest popas scurt își reiau traseul, care devine din ce în ce mai greu datorită faptul că sunt obosiți. Încetinesc și, în acest fel, se pot bucura mai mult de panorama regiunii, care, fără îndoială, era una dintre cele mai frumoase din lume. La finalul traseului ajung la marginea prăpastiei, cea mai mare formațiune stâncoasă, de unde se pot vedea mărețul canion. Uau! Pur și simplu spectaculos. Hotărăsc cu toții să pună cortul acolo și își încep activitatea. În primul rând pregătesc prânzul, couscous și pui sălbatic. După aproximativ o oră și jumătate, totul este gata și ca de obicei începe discuția.

Ascultând conducătorul expediției, termină prânzul și se apucă de diverse activități. Paulo și Aldivan planifică următorii pași ai aventurii și fac schimb de informații importante, iar restul se odihnesc. După-amiaza târziu, se trezesc, pregătesc cina și mănâncă. Mai târziu, merg cu toții să se scalde într-o lagună din apropiere. Pe seară fac focul, admiră stelele și spun glume. Seara târziu, făcând de pază cu rândul se duc la culcare. A doua zi va fi o nouă zi de descoperiri pentru grupul nostru. Mergi cu noi mai departe.

Capitolul 8 Poteca Micului Munte

Zorii și începutul zilei aduc mari provocări. În primul rând, în timpul nopții un scorpion l-a înțepat pe Emanuel ceea ce i-a provocat o mare durere, care nu a trecut decât cu medicamente. Aproape de zori, un piton s-a apropiat de tabără dar din fericire Messias a reușit să-l redirecționeze înapoi la natura. Pfui! Prietenii noștri erau în siguranță.

În ciuda dificultăților, prietenii noștri se trezesc plini de voie bună și savurează deliciosul mic dejun, ouă și fructe tropicale. Mâncarea a fost devorată rapid și nivelul extrem de epuizare era evident având în vedere numărul zilelor de mers de când plecaseră de acasă.

Călătoria alături de fiul lui Dumnezeu și ființele înțelepte ale luminii influența într-un mod evident viețile lui Tadeu Barbosa și Paulo Lacerda. Înțelepciunea celor trei emana ca și când venea direct de la creator și era contagioasă. Această călătorie se merita cu siguranță.

În timpul mesei, ascultă atent informațiile oferite de Paulo despre următorul traseu. Paulo subliniază faptul că va deveni mai dificil datorită epuizării fizice în creștere, și, de asemenea, le laudă starea de spirit, având în vedere că nu sunt obișnuiți cu acest tip de program. Cu toții îi mulțumesc pentru cuvintele sale.

Termină masa și pornesc din nou la drum, aruncând o ultimă privire spre canion precum un gest de la revedere. Pornesc pe o scurtătură prin pădurea densă, și, datorită expertizei lui Paulo, ajung cu ușurință și rapid la poteca micului munte, cu doar câteva zgârieturi.

Avansând în șir indian, ajung la primul loc turistic al acestei zone: o poiană plină de flori și plante agățătoare. Priveliștea este atât de impresionantă că se simt ca într-un western. Locul, în afară de faptul că era spectaculos, era vast. Se opresc să se odihnească, fac câteva poze și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru peisajul minunat. Ghidul le spune că urmează alte minunății și mai și.

Câteva minute mai târziu continuă pe traseu. După mai bine de o oră de mers printre formațiuni stâncoase, bromeliade, cactuși, și felurite specii de vegetație specifică zonei, ajung la cea mai mare minune văzută până acum: un lac înconjurat de roci și o cascadă.

Profită de ocazie și beau din apa cristalină, Apoi fac baie.
Faptul că se aflau acolo era un cadou de la Creator pentru aceste creaturi care suferiseră deja atât de mult în viață.

După o jumătate de oră de relaxare ies din apă, se așează pe margine și decid să rămână acolo pentru restul zilei. S-au apucat îndată să pregătească o supă pentru prânz din ingrediente simple.

Treizeci de minute mai târziu, o nouă dezbatere a început.

Porunca clarvăzătorului este acceptată. Se reunesc și împart sarcinile. După-amiaza era destinată pregătirilor pentru o seara memorabilă. În curs de pregătire, culeseră lemne de foc din pădure, aprinseră focul și începură să pregătească mâncăruri tipice. Se odihniră o vreme. Și, cu totul gata, la orele optsprezece, sărbătoarea începu cu alimente și băuturi. Conversația curge liber în timp ce mănâncă.

Spunând asta, fiul lui Dumnezeu a încheiat conversația și cu supunere sărbătoarea a continuat. Au dansat, s-au zvăpăiat, și-au satisfăcut nevoile fiziologice și au admirat cerul înstelat al acelui paradis. Catimbau era un loc uimitor, plin de frumusețe și mister. Cei care-l vizitează nu-l uită niciodată. Acest mediu îi ajuta cu tratamentul și desfășurarea evenimentelor căror obiectiv principal era de a se vindeca de durere. Era oare posibilă vindecarea completă a cicatricilor, după cum le promisese fiul Tatălui sau doar câștiga timp și îi păcălea? Erau pe cale de a descoperi, pentru că aventura se apropia de sfârșit.

Seara s-a încheiat și s-au dus la culcare. Ce le rezerva a doua zi? Să continuăm.

Capitolul 9 Poteca Canionului

O nouă zi începe pentru prietenii noștri dragi. Se trezesc aproape simultan și își organizează diferitele sarcini. Era o zi specială, plină de culoare și impresionantă. Au fost în pădurea densă pentru câteva zile și, încetul cu încetul culegeau roadele muncii lor: Interacțiunea și prietenia dintre ei era puternică, își recuperaseră speranța și credința, iar viitorul era promițător. Toate acestea datorită unei ființe spectaculoase numită pe merit fiu al lui Dumnezeu. În ciuda titlului de autoritate, el era simplu, umil și mai presus de toate om.

Clarvăzătorul se ridică pentru o clipă, după ce a ajutat la prepararea micului dejun, tapioca, biscuiți și cafea. Își netezi părul, își aranjă cămașa de mătase și își verifică cizmele negre înalte și își observă servitorii pentru o vreme. Pentru ei, și-a lăsat în urmă încă odată confortul casei, serviciul, colegii și vecinii. Doar cititorii nu și i-a abandonat pentru că îl însoţesc în această aventură, care a fost cea de a doua saga a seriei „Fiii luminii”.

Cu darul lui și cu adepții săi a depus efort să găsească o cale de ieșire, în fața unei alte mari provocări: să vindece „cicatricile” celor care au dat greș de-a lungul vieții.

— Mănânci! Tadeu îl cheamă la micul dejun, și el răspunde imediat. Fac un cerc și se servesc. Într-o atmosferă de pace și armonie,

împărțirea mâncării era un ritual sacru pe care nimic nu îl putea întrerupe. Și astfel, treizeci de minute trec.

După care, se ridică, demontează cortul, împachetează rucsacurile și pleacă imediat în căutarea unei noi aventuri, ultima în regiunea satului Catimbau. Urmând un traseu cunoscut, lasă lacul unde au trăit momente incredibile, în urmă. Cu siguranță își vor aminti acest moment toată viață.

Următorul obiectiv era traseul Canionului, unul dintre cele mai renumite și frumoase trasee ale parcului. Pentru a ajunge acolo trebuiau să treacă de linia de tranziție, care separa cele două trasee, și era ceva cale până acolo. Cam o oră de mers.

După ce în sfârșit au trecut de ea, se uitară după semne pentru traseu. Conduși de ghid, continuară prin vegetația exuberantă a Caatingăi, care îi înconjura în toate părțile. Prima oprire a fost pentru a se familiariza cu un specimen rar și specific zonei: Atilansia Catimbauense, o specie de bromeliad, unică pe planetă. Frumuseţea şi simplitatea plantei îi impresionează și o imortalizează cu fotografii.

După un timp, își continuă traseu. El prezintă niște răscruci care trebuie urmate cu atenția pentru a nu se pierde. Parcul este enorm și periculos pentru cei fără experiență. Trei sute de metri mai târziu, zăresc faliile geologice naturale. O elevație ascuțită ce seamănă cu un vultur gata să zboare și alta mai lată care seamănă cu un elefant. Panorama era pur și simplu minunată.

Din păcate nu au putut să o admire prea mult pentru că timpul era limitat. Aveau încă mult drum de parcurs. Conștienți de asta continuară într-un ritm constant. Următoarea oprire importantă fiind două monumente: un set de formațiuni de rocă în formă dreptunghiulară și o formațiune unică în formă de carapace de broască țestoasă. Ghidul le-a explicat originea și modul în care sunt prezervate. Cu toții acordă atenție informației și detaliilor despre monumente și se asigură că nu își lasă amprenta.

Puțin mai târziu, își reiau traseul. La câteva sute de metri, îi aștepta una dintre cele mai mari frumuseți ale planetei: punctul de atracție vizuală a parcului Catimbau, enormii pereți de gresie ai canionului. Ajung la marginea abisului și câțiva din ei îndrăznesc să se așeze pe marginea lui, contemplând splendida lucrare divină. Cât de mare și minunat era Dumnezeu să creeze așa lucruri frumoase.

Locul îi face să își înghită cuvintele, iar „cicatricile”, și ele, dispar instantaneu. Minunea a fost făcută ca urmare a ceea ce mulți numesc pământ sacru. Prietenii noștri decid să își petreacă ultima noapte sub cerul înstelat și în Catimbau, regiunea Buíque, în apropiere.

Adună lemne pentru foc, îl aprind și încep să pregătească prânzul. Sunt însetați și înfometați după lungul drum parcurs.

Aventurierii noștri gătesc pui, demonstrându-și expertiza culinară, și îl savurează cu mare plăcere de îndată ce este gata. Mâncarea este aromată și gustoasă.

Încep să se bucure de mâncare. Apare soarele cu puterniciile-i și strălucitoarele-i raze.

Masa de prânz se desfășoară cu glume, zâmbete și o interacțiune perfectă după atâtea zile împreună. Erau o echipă perfectă și competentă, demnă de succes.

Odată terminat prânzul, erau pregătiți pentru o nouă dezbatere interesantă.

Și tu, ești fericit, fiul lui Dumnezeu? (spuse Paulo Lacerda)

Imediat după, au desfăcut cortul și și-au împachetat rucsacii. Au terminat și au pornit pe o scurtă în pădure. Obiectivul era de a ajunge la mașină în apropierea traseul inițial. În ciuda distanței considerabile, experiența lui Paulo i-a ajutat să facă călătoria în timp record. La orele treisprezece erau la mașină și începură coborârea muntelui spre sat.

Coborârea îi re introduce în civilizație. Cât de mult am dus dorul vieții moderne! Împinși de dorința de a cunoaște și mai mult ajung la

Catimbau, fac o oprire scurtă de prânz, după care iau drumul drept spre municipiul Ibimirim. Aici se va desfășura ultimul capitol al poveștii.

Capitolul 10 Traseul Marelui Zid

Ibimirim este la aproximativ 110 kilometri de Buíque. Prietenii noștri profită și se odihnesc. Era un moment de pace și armonie după atâtea zile în pădure. Cei cinci aventurieri se simțeau odihniți și optimiști pentru această ultimă etapă a călătoriei.

În special, clarvăzătorul și Tadeu, cu noul raport stabilit între ei. Era doar o chestiune de timp și momentul potrivit pentru ca lucrurile să fie cum trebuie. Au învățat foarte multe de la ceilalți pe parcursul acestei călătorii. Ca urmare, se simțeau reînnoiți.

Catimbau s-a dovedit a fi un loc sacru, pentru că a produs un adevărat miracol în viața fiecăruia. Viitorul era promițător pentru toată lumea. Aveau nevoie doar de puțină credință în Dumnezeu și în ei înșiși.

Drumul le-a luat o oră și douăzeci de minute. Continuară pe un drum de țară care i-a dus la cel mai apropiat loc de traseul marelui zid. Parcară și porniră la drum.

Urmând o potecă îngustă, prietenii noștri au intrat în pădure și se simțeau ca în paradis. Marele zid se prezintă ca un tufiș înalt, macambiras, mulungus, umbuzeiros printre alte specimene. Parcurg

aproximativ o sută de metri și ajung la prima imagine de vedere. O formațiune de roci elaborată de natură, ploaie și soare, care se extindea pe câțiva metri, dând locului o atmosferă spectaculoasă. Aventurierii își fac câteva fotografii lângă importantul monument. După o scurtă pauză continuă pe potecă.

La o scurtă distanță urmează o culme captivantă și demnă de admirat. Situată la marginea unei prăpăstii, lângă potecă și pădure, iese în evidență impunătoare şi maiestuoasă. O altă panoramă demnă de oprire și de a face poze. La scurt timp, își reiau traseul.

După încă douăzeci de minute de mers viguros, decid să se oprească pentru că era deja târziu. Locul ales este lângă o culme abruptă și înaltă. Pun cortul, adună lemne, aprind focul, pregătesc cina și mănâncă. Mâncarea îi revigorează. La scurt timp clarvăzătorul se ridică și începe să vorbească:

Tadeu nu ezită să răspundă cererii. Cu pași siguri, se apropie de clarvăzător. Cu un zâmbet larg, maestrul atinge mâinile bătătorite ale servitorului. Într-o secundă, nimic nu mai putea să-i separe. Cu această atingere prietenoasă, fiul lui Dumnezeu a fost în cele din urmă capabil să acceseze întreaga viață a acestui coleg nobil cu o scurtă viziune. Aici este:

Viziunea

Pesqueira, septembrie 1974

Carmen Lucia Barbosa și Renato Tavares Barbosa, se întorceau, în prima duminică, de la spital, unde fuseseră aproape doisprezece oră. Motivul era nașterea primului și unicului fiu al cuplului, din cauza unor complicații la naștere. L-au numit Tadeu, care derivă din latinul Thaddaeus care înseamnă inimă, inimă curajoasă.

Au călătorit zece minute până acasă, cu mașina, aducând cu ei cel mai mare premiu, un fiu, simbolul iubirii unui cuplu. Totul va fi diferit și viitorul promițător. Dar ce avea oare destinul pregătit pentru copilașului cu ochi căprui? Viitorul le va arăta, dar pentru moment nu erau îngrijorați în privința asta.

De îndată ce au ajuns acasă, și-au răsfățat fiul, lucru care a continuat un timp. Mama era casnică, iar tatăl primea o săptămână de concediu. Erau o familie fericită.

Copilăria și Pre-adolescența

Anii au trecut și părinții micuțului Victor îl urmăreau îndeaproape. Botezul, începerea liceului, plimbările și excursiile în și în afara orașului, întâlnirile părinților și evenimentele sociale.

De la o vârstă fragedă, a fost educat în conformitate cu convingerile credinței catolice și valorile pe care un om bun trebuie să le aibă. Era inteligent, a asimilat învățăturile cu ușurință și avea o viață liniștită.

O copilărie cu ștrengării, prieteni și colegi și o pre-adolescență cu libertatea necesară oricărei ființe umană. Părea că se îndreaptă spre o viață normală, plină de fericire.

Revolta

Închisoarea satului Pesqueira, unde locuiau bunicii, era un set de clădiri înconjurat de un zidul foarte aproape de case.

Era o seară ca oricare alta. Tadeu împreună cu părinții săi vizitau bunicii, care locuiau aproape de închisoare. Au ajuns la orele optsprezece și au petrecut o seară memorabilă vorbind și bucurându-se de acest moment rar datorită faptului că nu aveau timp să se vadă prea des. Se bucurau de fiecare oportunitate de a petrece timp cu ei, mai ales că erau singurele rude care locuiau aproape de ei.

Mai târziu, la orele douăzeci și două a sosit momentul să își spună la revedere. După ce și-au luat la revedere și au ieșit din casă ceva neobișnuit s-a întâmplat: o revoltă izbucnise și mai mulți prizonieri reușiseră să scape din închisoare. Era multă panică pe străzi pentru că delicvenții erau capabili de orice.

Tadeu și părinții săi au încercat să caute refugiu, dar neavând prea mult timp, părinții lui Tadeu s-au băgat într-un colț, și și-au protejat fiul cu niște cârpe vechi. L-au înfășurat, l-au instruit să nu se miște și au plecat.

Tadeu a rămas acolo încercând să nu facă zgomot după cum îl sfătuiseră părinții lui. Din când în când a auzit șoapte în apropiere, dar a continuat nemișcat. Noaptea a trecut, au venit zorii și în cele din urmă s-a făcut zi. Luându-și inima în dinți, băiețelul s-a ridicat nerăbdător să afle ce s-a întâmplat.

Peisajul a fost devastator: sânge, cartușe de gloanțe, case invadate și distruse, polițiști pretutindeni, un peisaj de război. Vorbi cu un polițist, se identifică și întrebă despre părinții și bunicii lui și i se dădu o listă a persoanelor ucise. Din păcate, în disperarea lui, părinții și bunicii săi fuseseră asasinați. Șocul a fost profund în inimioara lui.

Pentru că era minor, băiețelul a fost dus la un orfelinat unde va aștepta să fie adoptat, deoarece nu avea rude care să își asume responsabilitatea.

În ciuda amabilității şi primirii călduroase la orfelinat, băiețelul nu putea să nu se gândească la sfârșitul trist al rudelor lui, aceasta fiind prima mare „cicatrice” a existenței sale. Dar, viața continua. Mult noroc, micuțele Tadeu.

Viața la Orfelinat și Prima Dragoste

Tadeu a rămas în adăpost de la doisprezece până la optsprezece ani. În această perioadă intensă și dureroasă, deși și presărată cu momente plăcute, s-au întâmplat multe: el a terminat școala, și-a

făcut mulți prieteni, a mers în excursii, a participat la prima alegere. Cu toate acestea, cel mai important eveniment, a fost de a fi cu o fată, cu care a locuit aproximativ un an. Ea, de asemenea, era la orfelinat, dar când a devenit majoră a găsit un servici într-un alt oraş, ceea ce i-a separat pentru totdeauna.

La scurt timp, a fost rândul lui Tadeu să plece și datorită ajutorului unui program social a găsit un loc de muncă și s-a întors la casa părintească. Momentan, era cea mai bună soluție. Și așa și-a continuat viața.

Prietena oficială și căsătoria

La locul de muncă, care era la magazinul alimentar, Tadeu a cunoscut mulți oameni, colegi și clienți. A fost acolo unde s-a îndrăgostit de Karen Lopes, care lucra ca și casieră. El împacheta cumpărăturile, drept pentru care avea contact frecvent cu ea și s-a îndrăgostit de modul ei de fi blândă și iubitoare. Rezultatul, au fost împreună un an, după care s-au căsătorit.

Odată căsătoriți au locuit în casa veche a părinților lui. Și, au început să-și construiască o viață împreună. În primii ani de căsătorie, s-au concentrat pe muncă și vacanțe, făcând excursii în locuri frumoase atât cât își puteau permite.

La sfârșitul celei de a cincea aniversări a uniunii lor, a venit vestea bună: Karen era gravidă. Tadeu era foarte fericit și a făcut tot ce a putut pentru ca ea să aibă o sarcină ușoară. Au fost nouă luni de

pregătiri și de anxietate până când în sfârșit s-a născut fiul mult-așteptat. În următorii ani, au avut încă doi fii. Karen, eventual s-a operat pentru a nu mai rămâne gravidă.

Împreună, cei cinci au fost fericiți pentru un timp îndelungat, într-o atmosferă de familie plină de pace, prosperitate și fericire. Va dura oare pentru totdeauna?

Tragedia

Viața familiei Tadeu s-a schimbat pentru totdeauna din cauza unui eveniment tragic. Evenimentul s-a petrecut în centrul orașului. În timp ce traversa strada, Karen a fost distrasă și nu a observat un autobuz ce se apropia cu viteză.

Coliziunea a fost inevitabilă și cu un impact de această natură nu a avut nici o șansă de supraviețuire.

A fost recuperată, identificată și soțul informat. Șocat, a făcut aranjamentele pentru mormântarea care a avut loc în aceeași zi. Însoțită de câteva cunoștințe încă în șoc, procesiunea a îngropat trupul lui Karen. Cuvântul care ar descrie cel mai bine starea soțului era disperare.

Tulburat de întâmplare, Tadeu și-a dat demisia și s-a ocupat de îngrijirea copiilor care încă erau la o vârstă la care aveau nevoie de protecție și de afecțiune. Dar, a început să ia droguri și a pierdut pentru totdeauna tutela copiilor mult iubiți. Frustrat, s-a mutat în

Buíque și și-a promis să își reconstruiască viața. Cu toate acestea, fantomele trecutului încă îl chinuiau.

Și-a amintit de cei doi prieteni pe care și i-a făcut într-una din călătoriile lui așa că i-a contactat și le-a cerut ajutorul. Emanuel și Messias au plecat din Jeritacó și pe drum s-au întâlnit cu clarvăzătorul și așa cei trei au decis să îi vină în ajutor acestui biet suflet. Rezultatul a fost o excursia la Catimbau, paradisul sălbatic care făcea miracole. Acum, Tadeu și „cicatricile" lui au făcut pace și era pregătit să își continue viața cu capul sus.

Înapoi la Realitate

Clarvăzătorul meditează asupra situației, și când este sigur că a găsit cuvintele potrivite spuse:

Ca unui lider respectat, toată lumea i-a ascultat porunca. Încă mai au timp să admire stelele, să converseze, să se distreze și să se roage împreună. Seara se încheie și se duc la culcare. Problema propusă la începutul aventurii a fost rezolvată, iar acum își pot relua rutina.

Întoarcerea acasă.

Ultima noapte petrecută în parc s-a desfășurat la fel ca în cele anterioare. La scurt timp zorii și ziua au sosit. S-au trezit foarte devreme, au demontat cortul, și-au adunat lucrurile și au pornit pe

drumul de întoarcere. Ajunși la mașină, pornesc spre oraș.

Când vor sosi, fiecare își va urma calea. Emanuel și Messias vor merge la Jeritacó, Aldivan într-un sătuc din Pernambuco, Paulo la Catimbau și Tadeu la Buíque. Acestea sunt cele cinci legende care au avut curajul de a se cunoaște profund pe ei înșuși precum și problemele și temerile lor alături de cititori. Sperăm să poată aprecia și să ia povestea ca o lecție de viață pentru ei înșiși.

„Lumea are nevoie de oameni care cu curaj, tărie și credință pun întrebări pertinente pentru beneficiul bunăstării tuturor, precum Tadeu despre „cicatrici”.”

Sfârșit.